

Но съдбата, ах, уби я

Мой без гримосъ я отне

Що да прави? покорихъ се

Ази и склонихъ глава!

Къто нищо няма прави

Во мнѣ проклята съдба.

10-го Ноември 1880г. Своякъ.

Съобщение къмъ х^в

Ми говоре подно

Дявола го ваче

Отъ безграмотно, подносъ

Старинъ си са вече

Задъмна ти падава,

Въдвине ти лице

Още съсърцери скотски

Много ти и сърдце

Още се надъваш

За деня участива